

har siddet på en meget ledende post i en kommune i mange, mange år, og vores indenrigsminister har selvfølgelig sin indfaldsvinkel til det kommunale liv.

Det er jo ikke det samme at sidde i flertal og, som jeg selv har gjort det, at sidde i mindretal i en anden kommunalbestyrelse i 16-17 år, så det er klart, at man har helt forskellige indfaldsvinkler til det. Og det skinner jo også meget klart igennem, at såvel indenrigsministeren som Socialdemokratiets ordfører og Venstres ordfører har meget svært ved at se det her problem, men det har vi andre altså ikke, som har siddet i mindretal i mange år.

Så vil jeg godt imødegå noget af kritikken med hensyn til, at det er helt unikt og usædvanligt og hinsides enhver rimelighed – som blandt andet Socialdemokratiets ordfører var inde på – at man skulle kunne stemme imod sin overbevisning. Det kan jeg jo ikke lade være med at grine lidt ad, for jeg tror ikke, Socialdemokratiets ordfører har været så længe i Folketinget. Men det ville alligevel undre mig, om Socialdemokratiets ordfører ville gå herop på talerstolen og sige, at hun altid og til enhver tid stemmer efter sin fulde og hele overbevisning. Det ville undre mig, selv om det rent faktisk står i grundloven, at det skal man.

Så jeg synes, der er nogle af ordførerne for de store partier her, der lægger meget op til en rent teoretisk afvisning af det her uden at tage reelt hensyn til, hvordan det virkelige liv er. Der er vel næppe nogen af os, der mener, at vi altid stemmer efter vores overbevisning og helt uafhængigt af partidisciplinen.

I forbindelse med finanslovaftalen kiggede jeg lidt på, om alle nu var enige, og det kan man jo have forskellige holdninger til, men hvis den socialdemokratiske ordfører har det sådan, kan jeg kun sige, at så tror jeg, hun er i en særsituation i Folketinget – hvis jeg skal være helt ærlig.

Dernæst er der rejst en del kritik af forslaget med hensyn til det, at man kan sidde og repræsentere noget andet end det, man selv mener, altså at det er noget rod at skulle gå tilbage og have en instruktionsbeføjelse fra flertallet i byrådet og så gå ud og stemme ifølge den.

For mig er det fuldstændig indlysende, at det skal man selvfølgelig. Man kan jo ikke sidde som repræsentant for en kommunalbestyrelse og så stemme noget andet end det, som kommunalbestyrelsen mener, og det er jo ikke ukendt i dag. Det er jo ikke en ukendt situation,

når vi har valggrupperne. Jeg har såmænd også selv prøvet at sidde i Vestkrafts bestyrelse, og som eneste SF'er eller den ene af de to SF'ere fra den kommune, jeg kommer fra, kan jeg jo ikke bestemme, hvad en hel kommune mener der skal ske i Vestkrafts bestyrelse. Dér må jeg selvfølgelig gå tilbage til byrådet og få nogle dertilkomme, hvordan kommunens holdning er til de forskellige ting.

Jeg synes ikke, det er så nyt i det rigtige liv. Og i det rigtige kommunale liv synes jeg ikke det er så indviklet, som nogle vil gøre det til, for vi kender faktisk en del eksempler i forvejen på, at dér fungerer tingene såmænd slet ikke så ringe endda, selv om det også skulle være en mindretalsrepræsentant, der er udpeget af et valgforbund, og det er jo det, der er det sædvanlige.

Så vil jeg godt sige til den lidt polemiske bemærkning fra ministeren om, at det her jo næsten kunne tyde på, at det er begyndelsen til kommunesammenlægninger, at det kan jeg i hvert fald garantere ministeren for ikke er hensigten fra min side. Tværtimod vil jeg sige, at når vi gerne vil gøre noget ved det demokratiske underskud her, bundet det jo i, at der bliver flere og flere fælleskommunale selskaber, hvis ikke kommunerne bliver større.

Det er der næppe nogen tvivl om, og derfor bliver problemet med det demokratiske underskud større og større. For skal vi opretholde de små kommuner, bliver der flere og flere områder, hvor kommunerne er nødt til at gå sammen om at løse opgaverne, og derfor er det faktisk ret interessant at få gjort noget ved problemet. Så jeg har ikke den samme holdning til det som indenrigsministeren med hensyn til, at det skulle være en begyndelse på kommunesammenlægninger. Det er det langtfra.

Så er der også rejst kritik af, at man ikke ville kunne finde ud af, hvem der skulle repræsentere os, altså hvor de dér mindretalsrepræsentanter så skulle vælges, i hvilke kommuner. Og det er rigtigt nok, at det er en af hurdlerne, der er vanskelige at komme over.

Og det er sådan set kun i den forbindelse, jeg henviser til skolebestyrelsesvalgene, for dér må man også finde ud af det, uanset om skolebestyrelsen kan lide det eller ej. Hvis man ønsker en repræsentant for kommunen, får man en til, og den pågældende er man nødt til at tage imod, og det finder man rent faktisk ud af i kommunalbestyrelsen. Og kan man ikke finde ud af det på anden vis, stemmer man sig jo til rette. Men vi har jo heldigvis en hel masse kom-